

ابراهیم بن مالک اشتر نخعی،

فرزند مالک اشتر، که مختار ثقفی را در قیام و اقدام به خونخواهی حسین همراهی کرد.

زندگی ابراهیم

ابراهیم هنگام شرکت در جنگ صفین نوجوان بوده و بین سال‌های ۱۵ تا ۲۱ ق. به دنیا آمده‌است. او از قبیله نخع (تیره‌ای از قبیله مذحج یمن) که بعد از حکومت علی در کوفه ساکن شدند.

پایان کار ابراهیم

عبدالملک (حاکم اموی) فرماندهان و فرمانداران مصعب را تطمیع کرد. عبدالملک نیز لشکری به فرماندهی برادرش محمد بن مروان، به جنگ ابراهیم فرستاد که در نزدیک بغداد با هم رو به رو شدند. در لحظات حساس جنگ، یکی از فرماندهان منسوب مصعب فرار کرد و عده زیادی را هم فراری داد. بدین ترتیب ابراهیم در محاصره افتاد. ناگهان با نیزه‌ها به طرف او هجوم بردند و او را که به شدت مقاومت می‌کرد؛ به قتل رساندند. قاتل ابراهیم، سر او را جدا کرد و برای عبدالملک بردند و سپس غلامان «عبیدالله بن زیاد» به سبب کینه‌ای که از ابراهیم داشتند، بدنش را با آتش سوزاندند.

مقبره ابراهیم

مرقد او بین جاده قدیمی [به بغداد است. این قبر تا سامرا ۸ فرسخ و تا دجله ۴ فرسخ فاصله دارد و مرقد او همان محل کشته‌شدن اوست که به قبر «شیخ ابراهیم» شهرت دارد و در جای بلندی قرار دارد و گنبد این بقعه با گچ، سفید شده‌است. بر روی سنگی که بالای درب این مرقد است؛ نوشته شده: «هذا قبر مرحوم السید ابراهیم بن مالک الاجدر النخعی، علمدار رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم » البته به اشتباه به جای اشتر، اجدر نوشته اند، و از کلمه «علمدار» معلوم می‌شود که این عبارت، کار ایرانیان است.